

Γιάnuης Γ. Αγγέλου



Κάποτε, όταν ο γνωστός προπονητής, Νίκος Αλέφαντος προπονούσε μια ομάδα, του είχαν πάει έναν ποδοσφαιριστή. Ο κυρ Νίκος, πριν ξεκινήσει ο ποδοσφαιριστής να προπονείται, ρώτησε αυτόν που τον έφερε, με το γνωστό του ύφος: «Μπάλα ξέρει;».

Η απάντηση που έλαβε ήταν: «Είναι καλό παιδί». Αυτό, όπως ήταν φυσικό, δεν έπεισε τον κυρ Νίκο ο οποίος επανήλθε: «Μπάλα ξέρει;». Η απάντηση ήταν η ίδια, «Είναι καλό παιδί». Οπότε ο κυρ Νίκος, που δε μάσαγε τα λόγια του, του είπε «Αν είναι καλό παιδί, να το κεράσω μια πάστα. Μπάλα ξέρει;»

Αν σκεφτούμε πόσο ταιριάζει αυτή η απάντηση σε ένα πλήθος επαγγελματιών, δράσεων κλπ, θα αντιληφθούμε πως ελάχιστοι γνωρίζουν τα του αντικειμένου τους, ενώ οι περισσότεροι μας πλασάρονται ως «καλά παιδιά».

Δυστυχώς, εδώ και πάνω από δυο δεκαετίες, έχουμε μπει στη λογική, του «καλού παιδιού», του «καλού διαχειριστή», του ανθρώπου που εύκολα συμβιβάζεται και δεν επιθυμεί ρήξεις, γιατί είμαστε μικροί και δεν αντέχουμε πολλές συγκρούσεις. Τα ίδια παντού, τα ίδια και στην πολιτική. Αποτέλεσμα, σε όλα τα επίπεδα, να συναντάμε ανθρώπους που ψηφίζονται ως λιγότερο κακοί, με προγράμματα μέτρια έως ανύπαρκτα, γιατί ναι μεν θέλουμε να ακούμε ωραία λόγια, αλλά όταν σκεφτούμε τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε, τότε δειλιάζουμε. Μας κάνει να τρέμουμε η ιδέα πως μπορεί να έχουμε ρήξεις, προτάσεις για πολιτική και όχι για διαχείριση, κάτι άλλο από αυτό που έχουμε συνηθίσει.

Τρομάζουμε στην ιδέα της διαρκώς αυξανόμενης ανεργίας, όμως, πεισματικά επιδιώκουμε το χαρτζιλίκι των πεντάμηνων ή οκτάμηνων συμβάσεων, αντί να ακολουθήσουμε έναν άλλο δρόμο. Όμως ακόμη και η ανεργία είναι ένας δράκος που δε μας απασχολεί, όταν δε μας αγγίζει.

Γιατί; Διότι θεωρούμε ως νοικοκυριό το δεδομένο, το λίγο, το ψαλιδισμένο σίγουρο, σε ένα αβέβαιο αύριο, γιατί κάποια στιγμή, που τα δεδομένα ανατρέπονται, τότε αρχίζει ο πανικός. Πόσες βεβαιότητες ανατράπηκαν τα χρόνια των μνημονίων, πόσες σταθερές άλλαξαν; Όλα έχουν γίνει αλλιώς, εκτός από τη λογική της μικρής προσπάθειας. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως οι κινητοποιήσεις όλο και συρρικνώνονται, τα κομματικά ακροατήρια φθίνουν, οι αγανακτισμένοι πάσης φύσεως εκτονώνονται στα πληκτρολόγια των υπολογιστών τους. Και φυσικά, η συμπίεση των εισοδημάτων, ο ευτελισμός της ζωής, συνεχίζεται αμείωτος...

Τι μπορεί να αλλάξει όλη αυτή την κατάσταση; Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ! Όχι η πολιτική της απαξίωσης, αλλά η πολιτική της έμπνευσης. Όχι η πολιτική της αντιγραφής, αλλά η πολιτική της δημιουργίας. Όχι η πολιτική της διαχείρισης, αλλά η πολιτική της σκαπάνης.

Είναι γνωστό πως δεν χαρίζεται το παραμικρό και πως όλα κατακτώνται. Σε αυτό πρέπει να δώσουμε έμφαση. Η λογική των παραχωρήσεων, των χαρτζιλικιών, του λίγου, πρέπει να σταματήσει.

Η λογική αυτή έχει οδηγήσει στην πλήρη απαξίωση της ίδιας της ζωής, στην απαξίωση του ανθρώπου. Αυτό δε μας αρμόζει, δε μας αξίζει. Αυτή η λογική έχει οδηγήσει τον κόσμο στους πιο βαθείς καναπέδες, απονευρώνοντας την κοινωνία από την πραγματικότητα.

Η ώρα του καλού παιδιού πρέπει να πάρει τέλος. Πλέον, επειδή το μέλλον έχει ήδη ξεκινήσει, οφείλουμε να είμαστε παρόντες. Παρόντες και έτοιμοι, γιατί τελικά τα δύσκολα βρίσκονται μπροστά μας. Η θάλασσα της πολιτικής μάς περιμένει να ανοίξουμε τα πανιά μας και με τις ιδέες μας να βρούμε τον ούριο άνεμο για να αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι πρώτα από όλα. Το τέλος της απάθειας είναι η δική μας αρχή, οι δράσεις μας είναι το μέλλον. Για τον άνθρωπο, για τη ζωή του, για το μέλλον του.